

מגילת

הצלת כלל ישראל בארץ הקודש
בפרט **אנשי** **הדרום**
הערות והנצחות טל' 0548449853 או מייל
MABADAF12@GMAIL.COM

מגילה ז-ג | שינוי חזק חיוני בדרך קצרה | גליון 103 פרשת מטות תשע"ד

הצעת מן הצרוע לומדים שרק מי שצרעה תלויה ברפואה, ומצרוע מוסגר שצרתו תלויה בימים ממעטים מתגלחת וצפירים.
משנה ההבדל בין ס"ת לתפילין ומוזות, שס"ת נכתב בכל לשון ותפילין ומוזות נכתבים רק אשורית, ולרש"י גם ס"ת נכתב רק יוונית. **גמרא** לענין תפירה בנידוי וטעם הידים הם שוים.
יש ברייתא שאם כתב המקרא תרגום, או שהתרגום כתבו מקרא, או שכתב בכתב עברי אינו מטמא הידים, ודמטא רק אם כתב אשורית על ספר ובדיו, ולפי"ז ס"ת פסול בכל לשון.

דף טו ובא מחלק שהברייתא פסלה בכתב אחר, והיסתאף הכתיבה בכתב אשורית אך בלשון אחרת, ואביי מקשה ואמר שהברייתא דברה פסלה אחר א"כ ויפסקה שכתבו מקרא, או תרגום שכתבו תרגום, אלא הברייתא היא לדעת רש"י, אך קשה שרש"י עצמו בברייתא יונית, אלא יש לומר שהברייתא דברה בתפילין ומוזות שכתוב בהם והיה שכתבו בהויתו, אך לא כתוב שם תרגום שדוק במורה כתוב תרגום בפסוק יגד סהדותא, אלא יש לומר שהברייתא דברה במגילה שכתוב בה ככתבו ולכוננם, ולרב פפא כתוב תרגום במגילה ונשמע **תפנים** המלך, ולר"י כי רצחק כתוב וכל הנשים יתנו יקבלעליה, ולרב אשי הברייתא דברה בשאר ספרים וכו' יהודה, שכתוב בפרשת תפילין ומוזות נכתבים רק אשורית, וברבותיהו התירו יונית, ולכאורה כתוב והיו, אלא זה מדובר בספרים, ובכ"ז התירו יונית, ולפי"ז ח"ק אסר גם יונית, אלא הכונה שרבותינו לא התירו שכתבו אחר ס"ת יונית, ור"י יהודה אמר שהתירו יונית רק בס"ת, כמו המעשה בתלמי המלך שכינס ע"פ ג' קונים והניסם לר"ע בתי, ואמר לכל אחד שכתבו את התורה בנינו, והקב"ה נתן עצה בכל כולם, והם שוים בכמה דברים, **שכתבו אלווקים** ברא ברשת, **אשעה** אדם **בנינו**, **ובמותו**, וכל בני הושיע וישבות ביום שבתים, וכך נכתבו **בראו** ולא כתבו בראש, **הבה ארדה ואבלה** שם שפתם, והצחק שרה **בקרוביה**, כי באפם הרגו איש וברצונם עקרו **אבוט**, ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכיבם על **נושא בני אדם**, ומרוב שיני ישראל אשר ישבו במצרים **ובשאר ארצות** ארבע מאות שנה, וישלח את **זאטוטי** בני ישראל ולא **זאטוטי** בני ישראל לא שלח ידו, **עמוד** כי חמד אחד מהם לא נכתב, אשר חלק ה' אלווקין אותם **להאיר** לכל העמים, וילך ויעבוד אלהים אחרים אשר לא צויתו **לעבדם**, וכתבו את **צויות הרגלים** ולא אנהבם, שארבתת היא שם אשתו ויאמר צחקו כי היהודים וכתבו שם אשתו בתורה.

דף יח **אומר** שהלכה כרש"י, ועמנו, שכתוב פת אלווקים ליפת וישכון באחלי שם, שדבריו של יפת יהיו באחלי שם, ואין לומר שכתבו גם בשפת הדין ומגו, כי כתוב ויהי יפתי יפוי של יפת והיינו יונית.
משנה ההבדל בין כהן משוח בשמן המשחה לכהן מרובה בגדים הוא רק פר הבא על כל המצוות, ההבדל בין כהן משמש לכהן שערב הוא פר יוה"כ ועשיתי האיפה. **גמרא** כהן מרובה וכהן מרובה בגדים שרים מאות שנה, וישלח את **זאטוטי** בני ישראל ולא **זאטוטי** בני ישראל לא שלח ידו, **עמוד** כי חמד אחד מהם לא נכתב, אשר חלק ה' אלווקין אותם **להאיר** לכל העמים, וילך ויעבוד אלהים אחרים אשר לא צויתו **לעבדם**, וכתבו את **צויות הרגלים** ולא אנהבם, שארבתת היא שם אשתו ויאמר צחקו כי היהודים וכתבו שם אשתו בתורה.

משנה ההבדל בין שילה לירושלים שבשילה אוכלים קדשים קלים ומעשר שני בכל הרואה, ובירושלים אוכלים רק לפנים מן החומה וקדשי קדשים נאכלים רק לפנים מהקלעים.

דף י אחרי קדושת שילה יש התר בכות, אך אחר קדושת ירושלים אין התר בכות. **גמרא** ר' יצחק אומר ששעם שמקריבים בתינו חינוי בזמן הזה, וא"כ הוא סוכר שכתבו חנוני אצל בית ע"ז, וגם שקדושה ואשנה לא קידשה לעתיד לבא, שכתוב כי לא באתה עד עתה אל המנחה ולא הנחלה, מנוחה זו שילה ונחלה זו ירושלים, ומקדישים נחלה למנוחה שכמו שמנוחה יש אחריה התר, כך נחלה יש אחריה התר, ואמרו לר' יוחנן אמרת את זה ואמר שלא, ורבא נשבע שהוא כן אמר אתה, אלא חזר בו בגלל קשיית רב אמר שכתוב במשנה שקדושת ירושלים אין התר אחריה, וכן המשנה בבבלי אומרת שמשכבו לירושלים אמר בהמתה ולא היה יותר התר והיא היתה נחלה, ונתקלו בזה תנאים שר"א אמר שכתבו בהיכל עשו קלעים להיכל ולעזרה, והכלל בנו במחזיקי בניו במפנים, ור' יהושע אמר בנו במפנים, ור' יהושע אמר ששעם שמקריבים אין ללא בית ואוכלים קדשי קדשים להיכל, וכן קדושה קלים ומעשר של לא חומה, שקדושה ראשונה קדושה לעתיד לבא, וא"כ ר"א סוכר שלא קדושה לעתיד לבא, ורבנא דוחה שלכ"ז קדושה לעתיד לבא ולא אחד אמר מה שעמע, ומה שעשו קלעים אין לא צניעות, אך נתקלו גנאים אחרים שר"א ישמעאל הוא יוסי אמר שמנו חממים בתי עיר חומה שכשעלו בני הגולה קידשו רק אותם והשאר בטלו כשגלו, וא"כ הוא סוכר שקדושה הראשונה בטלה, וברייתא אחרת אמר ר' ישמעאל שהיה הרבה ערים מוקפים חומה שכתוב שיש עיר כי לא חבל ארובו וכוחו כל אלה עשר בצורות חומה גבוהה, ומנו את אלו, שקדושה רק את אלו, **עמוד** כי לכאורה הוא אמר שאינם צריכים לקדש, אלא הכונה שמצוא את אלו ומנו אותם ולא רק אלו אלא כל מה שיש בו סמכות שהוא מוקף חומה ממות יהושע בן נון נהוגות מצות ובני חומה שקדושה ראשונה לא בטלה, ולכאורה יש סתירה בדעת ר' ישמעאל בריס"י, ויש לומר שזה ב' תנאים בדעתו, או שהברייתא בפניה היא ר"א ברי יוסי, שכתבו אסור לו חומה אף שאין לו נעשיו והיה לו קודם **ר' לוי או ר' יוחנן** אמרו בסוגיה היה בימי אחרונים, שמסורת היא מאנשי נכנס הגדולה של מקום שכתוב והיה הוא לשון צער, וכן היה בימי שטות השופטים שהיה רעב, וכן היה כי החל האדם לרוב, והצרה, ויאה כי ר' רבה רות האדם, והיה בסנסם מקדם, והצרה היא הבה נכנה לנו עיר, והיה בימי אחרפל, והצרה, עשו מלחמה, והיה ביות יהושע ביריחו, והצרה, וחברו שלופה בירז, והיה את ירושלים, והצרה, וימלעו בני ישראל, והיה אחר מן התמנים, והצרה, כי את הנח אהב זה סגור חומה, והיה כי וקן שמואל והצרה, בניו לא הלכו בדרכיו, והיה דוד לל דרכיו משכילו, והצרה, והיה שאול עזר את דוד, והיה כי ישב המלך בביתו, והצרה, רק אחת לא תבנה הבית, ואף שכתוב והיה ביום השמיני וכתבו בברייתא שהיה אותו יום שמחה לפני ה' כיום בריאת שמים וארץ, שכתוב שם והיה בוקר, ויש לומר שהיה גרה שפשוט רב ואביהוא, אך קשה מהפסוק בבנין המקדש והיה בשמנים שנה וארבע מאות שנה, וכן היה כאשר ראה יעקב את דודו, וכן היה ערב והיה בוקר וכן יום שני וכן שאר הימים, ושם אין צרה, ואומר רב אשי שיהיה לבד יש עם צרתי ויש צרה, אך **יהי בימי אחר** עם צרה היה, והעמים בתנ"ך, והיה אחרונים, וכן היה בימי שפוט השופטים, וכן היה בימי אחרפל, וכן היה בימי אחר, וכן היה בימי יהויקים.

ר' לוי אומר שמסורת בדיני שאמרו אבי ישעיהו ואמריה המלך הם אחים, ובא תלמוד כדברי רב שמואל בר נחמני בשם ר' יוחנן שלחה שהיה צנועה בביתו ומיהו יוצאים מנמם מלכים ונבאים, שכתוב ויראה יהודה וישעיהו לזונה כי סתה פניה, ולכאורה כיסוי הפנים אינו סיבה לזנות, אלא שלא הכירה בביתו כי סתה פניה, וישעיהו מלכים דוד, ונביאים ישעיהו שהיו כן אינו מוריד המהירה, שכתוב שלארון קודש **ועוד אמר ר' לוי** שמסורת בדיני שמקום הארון ביהמ"ק כאשר שם ה' אלווקים להטיב אתכם, שכתוב שלארון קודש אמה לכל צד וכתוב שלפני הדבר היה כי אמה אורך, וכתוב שנתפ כל כרוב היה כי אמה, וא"כ מידת הארון לא נחשבה.

ר' יוחנן פתח לדרוש בעניני מגילה בפסוק וקמתי עליהם והכרתו לכלב שם ושאר נין ונכד נאום ה', שם זה הכתב שלהם, ושאר זה להשם, נין זה מלכות, ונכד היא ושתי, **רב** **ביתא** **פחה** **לדרוש** במגילה בפסוק, תחת הענינוץ יעלה ברוש, נעצרוז זה המן שעשה עצמו ע"ז שכתוב בה ובכל הענינוצים ובכל הנחוללים, הרשוד זה מרדכי שקראו ראש לכל השמנים שכתוב ואתה קח כל בשמים ראש ומתרגמים ומבי רדכיא, ותחת ופתח יעלה הדס, תחת וראש הרשעה בת בנו של נבוכדנצר שירף פירות היכל ה' שכתוב ופירתו זה, יעלה הדס זו אסתר שקראתה הדסה שכתוב והיה אמן את פתח ה', והיה לה לישם זה מקרא מגילה, לאות עולם לא יכתב אלו ימי פורים.
רביל **לדרוש** במגילה מהפסוק והיה כאשר שם ה' אלווקים להטיב אתכם, כן ישש להוד אתכם ולכאורה ה' אינו שם בפפלת רשעים שכתוב בצאת לפני החלוץ ואומרים הודו לה' כי לעולם חסדו, ור' יוחנן אמר שלא כתוב כאן כי טוב של ה' שם בפפלת רשעים, ור' ריש"י יוחנן בפסוק ולא קרב ה' אל זה המלך, ששלא יאחר בקש לומר שירה, אמר הקב"ה מעשי יד יסובעני כי יא אתם אומרים שיהיה ואומר ר"א שנה"א לרשוד זה הוא משיח אחרים, ומרדכי כן בפסוק שכתוב כן ישש ולא כתוב כן נא ישש על **כי באב** כי **לדרוש פחה** לדרוש במגילה בפסוק, לאדם שטוב לפניו נתן חממה ודעת ושמחה, וזה נאמר על מרדכי, ולחטא נתן ענין לאסוף ולכנסו זה המן, לתת לטוב לפני אלווקים אלו מרדכי ואסתר שכתבו ותשם אסתר את מרדכי על בית המן.

דף ז אם היו לומדים אומר שאלתה לחכמים שקבעו פורים לדרות, אמרו לה שזה יעורר עליו לומדים רק מהשנית היינו אומרים שניתן לקבל לתחלתה בארז א' ובארז ב', לכן צריך ללמוד גם מבבל שנה ושנה, ור"א ברי' יוסי לומר מהשנית כדברי רב שמואל ברי' יהודה שאומר שבתחלתה קבעו בשושן ראח"י בכל העולם.

רב שמואל בר יהודה אומר שאסתר שלחה לחכמים שקבעו פורים לדרות, אמרו לה שזה יעורר עליו קבא בין האומות אמרה להם אסתר שכבר נכתב הענין בספר דברי ימי מלכי פרס ומד.
רב ר' חנינא, ור' יוחנן ורב חביבא יש שונים בכל סדר מועד בזה זה להחליף את ר' יוחנן ברי' יוחנן, והם אמרו שאסתר שלחה לחכמים שכתבו במגילה לדרות, אמרו לה שכתוב הלא כתבתו י' שלשים והיינו שכתבו ברי' ג' פעמים ומה עמל ולא ר' פעמים, עד שמצאו רזמו בפסוק, כתב זאת לרזן כספר כתוב זה היינו מה שכתוב בפרשת בשמות ודברים, וזכרון זה מה שכתוב בנביא אצל שאול, כלפינו בנינו במגילה, ונחלקו בזה תנאים, שר' יהושע למד, כתב זאת בשמות, וזכרון בדברים, בספר היינו בנינו, ולר"א המודיע כתב זאת היינו מה שכתוב בשמות ודברים, וזכרון היינו מה שכתוב בנביא, בספר היינו מה שכתוב במגילה. **רב ר' יהודה אומר** בשם שמואל שמגילת אסתר אינה מטמאה את הידים, וא"כ שמואל סוכר שאסתר לא נאמרה ביום הקודש, ומה שאמר שמואל שאסתר נאמרה ביום הקודש היינו לקריאה אך לא לתכבה, ובברייתא נאמר שר"מ קהתל את מטמא את הידים, וב"ש וב"ה נחלקו בשיר השירים, ולר"י יוסי שיר השירים מטמא ידים, ונחלקו בקהלת, ולר"ש, ב"ש מקילים בקהלת וכו' חמורים, ולכוננו רות יש השירים ואסתר מטמאה ידים, וזה כר' יהושע שאסתר ניתנה ליכתב, ולר"ש כן מנסאי קהתל אינה מטמאה את הידים שהיא אחת שלמה, אמרו לה ששלמה המלך לא הרבה יותר שכתוב וידבר שלשת אלפים משל, וכתבו אל תוסף על דבריו, והביאו עוד פסוק שלא נאמר שאמנם אמר הרבה אך ניתן לכתוב אם רוצים, וכתבו אל תוסף, וא"כ מה שנכתב הוא ביום הקודש.

לר"א אסתר נאמרה ביום הקודש, שכתבו ויאמר המן בלבד, ור"ע לומר מהפסוק ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל רואיה, ור"מ לומר זאת מהפסוק וידע הדבר למרדכי, ור' יוסי בן יהושעסקית לומר מהפסוק וקבצה לא שלוח את ידו, ושמואל אומר שהוא פירמא מקום שערף מקולם, שכתוב קימו וקבלו שיקימו למעלה מה שקבלו למטה, ורבא אומר ששלושם יש פירמא מלבד לשמואל, שהפסוק ויאמר המן נתןלמרדכי ומסרבו שהמן אמר האם יש משהל חשוב למלך כמותי ויאמר אמר על דעת עצמו, והפסוק ותהי אסתר ניתן לפרשו כמו שאמר ור"א שלל אתה היה נדמה שהיא אומות, והפסוק וידע הדבר למרדכי יש לפרשו כדברי ר' אבא שבגתן ותשרו היו טוסים והבין מרדכי שפתם, ומהפסוק בבוא אין ללמוד שיש לומר ששלחו שליחים על כך, ולדבריי שמואל אין פירכא, וע"ז אמר רבנא שטוב לפלל חזיק אחד משל מלך דילוים, רב יוסף לומר מהפסוק וימי הפורים האלו לא יעברו מתוך היהודים, ור"מ בן רצחק לומר מההשקף, והוכח לו יוסף מרודע.

רב יוסף אומר שמשלחה מנות יוצאים בבי' מנות לאיש אחד ומנות לאבינוים צריך ב' מנות לב' אבינוים, ר' יהודה נשיא שלח לר' אושעיא ירך של עגל שליש ונוד יין, **עמוד** ב' אמר ר' אושעיא שקיימתי בשלוח מנות אצל ר' יוחנן, ורבה שלח למרדכי בבי' אביי מלאק שם חמרים ומלא כוס קמח קלי, אמר אביי לרבה שמיר יאמר עליו א' שחלקאי אעשה מלך אל יורד הסל מצוארו, ומר ליכל לרבה מלאק שם נגביל ומלא הכוס לפלל ארוך, אמר לו אביי שרבי יאמר אני שלחתי חתוק ומיר שלח לי חרף, וספר אביי שכשיצא מרבה היה שבע, וכשהגיע לבית מרי הגישו לו שישם קערות של פ"ז מיני קדירה, ואכל מהם שישים חתיכות ורבישלה האחרון היה צלי קודש לרזע לכוס הקערה אח"כ, ואמר אביי שר"א אומרים רוב העני יודעו, ואר שיש רוח לרבר בניה.

אביי ר' ר' חנינא בני בר אבין החליפו הארון היה צלי קודש לרזע לכוס הקערה אח"כ, ואמר אביי שר"א אומרים רוב רבא אומר שאדם חייב להשתכר בפורים עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.
רבה ר' יוא אכלו סעודת פורים יחד והשתכרו, ובתוך כך שחט רבה את ר' יוא ולמחרת ביקש עליו חרמים והזיחה, ובעשה אחרת אמר רבה שישלחו שיהי יחד, אמר ר' יוא מי אמר שיתחדש נס כל שעשה, **רבא אומר** ר' יוא אכל סעודת פורים שאכלו בלילה, שכתוב מי משתה ושומחה, רב אשי ישב לפני רב כהנא והתאחר חזק אל באו לשיעורו, אמר ר' יוא יצא סעודת פורים בגלל סעודת פורים היה יכלו לאכול בלילה, והוא רב אשי אינן יודע שרבה אומר של יצא סעודת פורים בלילה, אמר לו באמת ק' אמר, רשנה ממנו את זה מי פעמים עד שהיה אצלו כמות כביסוי.
משנה החילוק בין יו"ט לשבת הוא רק אוכל נפש **גמרא** משמע שיו"ט ושבט שוים לאיסור במכשירי אוכל נפש, וכן דעת ח"ק בברייתא, ור' יהודה מתייר גם מכשירי אוכל נפש, וח"ק לומר **הנזא** ולא מכשיריו, ור' יהודה לומר **מלכס** לכל צרכים, וח"ק לעשות מלכס למעט עכו"ם וכלבים, ור' יהודה לומר שכתוב גם הוא וגם לומר שכתוב שניתן לעשות מערב יו"ט אסור ומה שלא ניתן לעשות קודם מוחל.
משנה החילוק בין שבת ליו"ט הוא רק שבשבת חייב על דונו ביד אדם וביו"ט חייב כרת. **גמרא** משמע שיו"ט ושבט שוים לענין משלומים, וזה כדעת ר' חנניא שאומר שיהיה כשבת כשעושה מלאכה ומתחייב ממון פטור משלומין.

המשנה במכות אומרת שלר' חנינא בן גמליאל חייב כרת שלקו נפטר מכת, שכתוב וקלה אחיק לעיניך אמתה שלקת הוא כאחיק, ור' יוחנן אומר שכתוב חלקו על ר' חנינא, ורבא אומר ששאלו אצל רב שאם לחכמים אינם מלקות ולא נפט מכת, א"כ ח"ק חרות, שחייב כרתו היה בכלל הערויות ונפלה כרת יצחק אומר שמשתניו כן יצחק שאין מלקות כרת, שחייב כרתו היה בכלל הערויות ונפלה כרת באחרון למד שחייב בה רק יצחק ולא מלקות, ורב אשי אומר שגם אם יש מלקות כרתו יש נפלה במשה שיו"ט עיקר חיוב דונו כרת, ובשבת עיקר החיוב בודו הוא ביד אדם.

דף ה חטאי החילוק בין מודר הנאה שכתבו למודר הנאת מכלל מחברו הוא רק דריסת הרגל וכלים שלא עושה מהם אוכל נפש. **גמרא** שמואל מבטלים מעושים בהם אוכל נפש גם מודר מאכל אסור. **משנתנו** דריסת הרגל אסורה במודר הנאה, ולכאורה לא מקפידים על כך, אך משנתנו שר"א שגם מה שאדם מוותר עליו אסור במודר הנאה.

משנה החילוק בין נדר לנדבה שדבר חייב באחריותו ונדבה אין חייב באחריותו ונדבה **גמרא** שכתוב שכלל תאחר עובר גם נדרו גם ננדבה, ובמשנה נאמר שדבר הוא שאומר היה עליו עולה, ונדבה היא שאומר היה עליו עולה, ונדבה אם מתה או נגבשה או נאכלה חייב באחריותו, ונדבה אם מתה נגבשה או אבדה אין חייב באחריותה, ור"ש אומר שלומדים זאת מונדבה לו לכפר עליו שמה שעליו חייב באחריותו, ומה שלא עליו אינו חייב באחריותו, ורב יצחק בר אבדימי פירש שכשאומר עלי זה כאלו ניתן על כתיבתי.
משנה החילוק בין זב שיהא שמים לזב שיהא שלם הוא רק לענין קרבן. **גמרא** לענין קדושת משכב ומושב וספירת ז' נקיים שהיה שוים, ולר' סימאי לומדים זאת ממה שכתוב שמים ונקרא טמא וגם שלש קנרא טמא א"כ בבי' שם קטומאה ובג' יש גם קרבן, ואין לומר שבג' יהיה רק קרבן בלי טומאה, כי כבר נטמא כשראה ב', ואין לומר שבג' יהיה רק קרבן, ובג' יהיה גם טומאה וגם קרבן, כי כתוב וכפר עליו הכהן לפני ה' וקרבן שמים זבים מביאים קרבן ומקצתם לא מביאים קרבן, ואם ראה ג' מביא, א"כ אינו מביא, ואין לומר שבג' זבים קרבן ובג' לביא, כי כשראה ג' ראה כבר ב', וצריך את ב' הפסוקים שמדברי ר' סימאי קשה שבג' לא יהיה טומאה, ולרומים מוזהב שבג' יש טומאה מוזהב וכל לרומים כמה אומרים, ויהיה ר' סימאי שבג' ראינו טמא, ולפי"ז שדורשים מוזהב, א"כ מה שכתוב וכי יטהר הזה מוזהב ורומים, למעט סיפור מוזהב שלו גם כשהוא עדיין מצרוע ולא צריך להטהר מהצרוע בספירת הוזהב, ומהפסוק מוזהב וספר לומדים שגם ברואה ב' ספור ז' ימים, ולכאורה זה פטוט שאם טמא אדם לענין משכב ומושב וספור ז' ימים, ויש להוכיח מזה של יום אחד, שיש לה טומאה משכב ומושב ואינה סופרת ז', לכן לומדים מוזהב וספר שגם במקצת זב דהיינו בריאת ב' ספור ז', ורב פפא הקשה שלענין קרבן מוזהב מנעט ר' ראינו, ולענין ספירת מוזהב מרבה ב' ראינו, אמר אביי שגם אם לענין ספירה מנעט ספירה התורה לא היה צריכה לכתוב, ולכן לומר שהיינו לומדים ממה מצוינו שלא יצטרכו ספירת ז' ימים שלפון ששומרת יום חתיכה שיש טומאה על בלי ספירה, ואין לומר שמוזהב או למעט מוזהב ונעט, שהיה אפשר לכתוב וכי יטהר זה ובדין לומדים שיש עליו יזבח, וכתוב מוזהב לרבות ספירה בבי' ראינו.

משנה ההבדל בין מצרוע מוסגר למוחלט הוא רק פריעה ופרימה, וההבדל שבתורה מצרוע מוסגר ומוחלט הוא רק תגלחת וצפירים. **גמרא** משמע שלענין שילוח וטומאה הם שוים, ורב שמואל בר יצחק שם פריעה היא הונא שלומדים את זה מהפסוק וטהרו הוזהב מן ספספתו היה וכבס בגדיו וטהר, והיינו שטהור מפרעה ופרימה, ורבא דוחה שר"א לבגי זב כתוב וטהר, וממה נטהר, אלא הכונה שטהור עשוי מלטמא כלי חרס בהיט, ואף שזרה אח"כ לא נטמא ולפריעה, א"כ נאמר גם במצרוע שנטמא מלטמא בביאה, ורבא לומר מהפסוק וצורעה אשור בו הנגע שרודק מי שצרתו תלויה בגופו פריעה ופרימה, ולא מי שצרתו תלויה במים, ואביי מקשה שלפ"ז גם לבגי שילוח נאמר כל אשר בו הנגע טמא, שרק מי שצרתו תלויה בגופו במים, אלא אינה תלויה בגופו לא טעון שילוח, ואין לומר שאינו טעון שילוח והמשנה שאלפ"ז שההבדל בין מוסגר למוחלט הוא רק פריעה ופרימה ומשמע שלענין שילוח וטומאה בביאה הם שוים, אמר רבא שכתוב ימי כל ימי לרבות שילוח ממוסגר, מהפסוק ויצא אה' לחזון למחנה והנה רבא נעט

